

OVER TWEE KNAPEN

door
A. L. VAN HULZEN

De eene heette Napoleon.

Hebben jullie weleens van een knaap gehoord, die zoo heette? Ik bedoel niet, of jullie van Keizer Napoleon wat weet te vertellen of van Veldheer Napoleon, maar of je van den knaap Napoleon iets weet. Laat ik je dan eens iets van hem vertellen. 't Is gebeurd toen hij negen jaar was.

Napoleon was toen bij zijn oudoom Lucien Bonaparte, die voor zijn opvoeding beter zorgde dan zijn vader, Karel

Bonaparte, de raadsheer bij 't gerechtshof te Ajaccio, op het eiland Corsica. Deze was te druk om zich met de opvoeding van zijn kinderen te bemoeien. Oom Lucien, aarts-diaken van de hoofdstad te Ajaccio, trok zich het lot van Napoleon en Jozefaan.

Napoleon hoorde graag vertellen. En oom Lucien kon zoo mooi vertellen. Hij had zooveel gelezen in oude boeken over geschiedenis wist daarvoor heel wat verhalen.

NAPOLEON.

Eens op een keer vertelde hij zijn negenjarigen neef van Julius Caesar, den grooten Romein.

Napoleon hing aan ooms lippen.

't Was of hij Caesar zag. Hij volgde hem op zijn veroveringstochten. Met schitterende oogen en hooggekleurde wangen en open mond luisterde hij, en hij vond het jammer dat oom ophield. 't Werd juist zoo mooi. Oom had verteld van den strijd met Pompejus, van den strijd met Pharnaces en Caesar had juist naar Rome de boodschap gezonden: Veni, vidi, vici! Ik kwam; ik zag; ik overwon! Hé! Napoleon had wel graag *toen* geleefd; *hij* had die boodschap wel weg willen brengen. Die Caesar! die Caesar! dat was nog eens een man.

Den volgenden dag was Napoleon zoek. Oom liep naar den zeeant, waar neefje zoo graag wandelde. Want oom wist, dat alles, wat grootsch en verheven was, den jongen aantrok.

Die rollende zee; die de kusten teisteren kon en de vlokken schuim doen opstuiven — dat was iets voor hem juist. 't Was of Napoleon in die zee z'n eigen beeld zag: de onweerstaanbare, de geweldige.

Maar Lucien zag neef nu niet. Hij ging weer terug.

Nu was er dicht bij zijn buitenplaats een grot, een oud, vervallen ding. Oom ging er langs en hoorde, dat er iemand in was. Zou neef het soms zijn? Oom naar binnen, en wat zag ie daar? Daar stond het ventje, rechtop — als een kaars; den korten arm uitgestrekt; de kleine kinderhand met driftig gebaar bewegend.

Met roode wangen en fonkelend oog stond Napoleon Bonaparte in den schemer der grot. En op ooms vraag, wat hij daar toch uitvoerde, was het antwoord: „Ik wil Caesar worden. Ik moet heerschen over een land, veel grooter dan dit eiland.”

„Ik moet heerschen.”

Dat was en bleef de wensch van Napoleon. Het was de Napoleonswil. „Ik moet heerschen.” Dat heeft hij geroepen in z'n paleis en op het slagveld. In de landen van Europa. In Moskou — bij Leipzig — zelfs bij Waterloo nog.

We moeten oppassen, dat we hem niet verkeerd beoordeelen. Napoleon had van God een taak gekregen, en voor het afwerken van die taak had God hem gaven gegeven.

God geeft aan de menschen altijd gaven voor het werk, dat ze te doen hebben. Daarom is het noodig, dat we weten,

NAPOLEON IN KRONINGSORNAAT.

welke taak de Heere ons heeft opgelegd. Met vrijmoedigheid mogen we Hem dan om kracht en wijsheid bidden.

En wat was nu de Napoleontaak? Da Costa zal het ons zeggen.

„God riep Napoleon, om 't Ondier te verdelgen.”

Het Ondier — dat was de revolutie. Maar Napoleon heeft de revolutie niet verdelgd. Hij heeft haar wel bestreden, maar hij zocht in dit bestrijden zijn eigen eer en niet de eer van God.

„Ik moet heerschen!” heeft hij gezegd. En hij heeft geheerscht. Zijn gaven heeft hij misbruikt. Hij had er vele. God riep hem om te regeeren, en hij onderdrukte. God riep hem, om het recht weer te herstellen, en hij trad het met voeten.

Daarom wordt hij door God straks weggebannen naar een eenzaam eiland.

* * *

Ik wil u nu ook nog van een anderen knaap iets vertellen. Van een tienjarigen jongen, die in 1650 geboren werd. Dien men ook vond in de eenzaamheid. Dien men ook hoorde praten. Dien men ook afgeluisterd heeft.

Hij stond niet in dwaas zelfvertrouwen te roepen van heerschen en gebieden. Hij bad. Ootmoedig; ernstig.

Hij voelde iets van een levenstaak, zoo jong als hij was. Luister eens naar zijn gebed!

Een kind van tien jaren smeekt God, of hij mag worden een steunpilaar van den godsdienst, een beschermer van Gods kerk.

Willem de Derde — straks Stadhouder — Koning. Een held Gods. Die zich zijner roeping bewust was. En zijner gaven ook. Een Prince van Oranje; vrij; onverveert. Een bidder — en daarom zoo'n werker. Een werker, die in zich zelve geen kracht had — en daarom een bidder. Een vorst Gods in 't midden van ons volk.

Welk een verschil tusschen die twee knapen, waarvan ik u vertelde! Op wien willen jullie nu lijken? Ik vraag niet,

PRINS WILLEM III.

wien je wilt nadoen. God geeft jullie misschien later een nederig werk op de wereld. Wat hindert dat? Zoo je maar getrouw moogt zijn in het werk, dat God je oplegt! Zoo je maar bij Hem de kracht zoekt. Dan zult ge slagen. Beter slagen dan Napoleon. Gebruik daarom uw tijd goed. Verspil hem niet! Leer woekeren met de minuten!

